

Qui no té feina, el gat pentina!

Tot va començar com una broma, ningú es creia que podria passar tot allò. Ho havia llegit a la premsa i vist a la televisió. Les xarxes treien fum. En dos dies, des que van tancar les escoles i van decretar l'estat d'alarma la vida li va canviar. Semblava una pel·lícula o un llibre de ciència-ficció, ucronies i distopies més a prop del que ens pensàvem: *1984*, *Rebl·lió a la granja*, *Un món feliç*, *Gattaca*, *Matrix*, *Fahrenheit 451*, *La fuga de Logan*, *El conte de la serventa*...una llista més llarga que un dia sense pa. No ho hauria dit mai. Dies i dies a casa, escoltant notícies, llegint, cuinant, teletreballant i gaudint de la família. Gaudia del dia a dia i no s'avorria, fins que... va voler escriure un petit relat, un breu divertimento on no tenia intenció d'explicar la vida, teoritzar sobre allò diví i humà i molt menys, quina gosadia, guanyar cap premi. Aficionada com era a les frases fetes, el veí, cridant des del balcó del costat, li va donar la idea amb una frase lapidària: "No hi ha mal que duri cent anys". Sorpresa i entusiasmada pel flash que li va venir de cop, es va posar a escriure això:

"Trec el nas al balcó i ensumo el dia. Cel rogenic pluja o vent. Ja ho veieu, el mes de març com sempre, amb sorpreses , fred i calor. Març, marçot mata la vella i la jove si pot i març marçot mata la vella a la vora del foc. Personalment, m'agrada més el mes de febrer, perquè el sol de febrer mascara com un calderer. Els dies passen, s'escolen, tal dia farà un any i qui dia passa any empeny. La vida flueix i de mica en mica s'omple la pica. Avui és un dia especial, espero que ningú fiqui el nas en els meus assumptes. Si no, ja s'ho trobarà, qui no vulgui pols que no vagi a l'era i si no ho tenen bé que s'hi posin fulles. Avui és el dia, desvetllaré el meu secret, ja ho sap massa gent i secret de dos és perillós; secret de tres no val res. Ho vull dir a tothom, no fos cas que algú s'enfili per les parets en saber-ho i jo sense

assabentar-me de res. Dirien que tinc un pa a l'ull. No pot ser. El meu secret és important, n'hi ha que fan l'orni però no passa res. No vull que ningú em vingui dient de quin pa faig rosegons. Si, sóc una mica tabalot, com el cul d'en Jaumet i m'agrada estirar més el braç que la màniga, tinc la mà foradada jo! Bé, deixo de fer córrer les tisores i us faré dentetes, que ja passa de taca d'oli. No hi ha res a dir, us he donat gat per llebre o garses per perdius, com vulgueu, no hi ha cap secret, tot és culpa de qui talla el bacallà. La feina d'escriure no et deixa lligar els gossos amb llonganisses, però que em vinguin al darrere amb un flabiol sonant.. M'he de guanyar les garrofes i qui no m'entengui que em compri, com he dit, tal dia farà un any, he començat molt forta i ja se sap, sortida de cavall, parada de ruc!

Espero que us hagi agradat! I tal dia farà un any! Ens en sortirem!

Roser Jurado i Regué

639993614